

Reşit Olmayan Bir Hüznüm Var Benim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Temmuz 2022

Bir tek düşüm yok benim: bin düşünüp derlediğim nadide bir düş' ün eşliğinde çıktığım yolculuğun çıkış kapısı da yok.

Metruk heceler var melun gölgelerin peyda olduğu.

Bir ben yok benim içimde birden çoğu nasıplendiğim.

Bazen kırağı çalan gece bazen kıran kırana bir dünyadan uzak olma hayali elbet ezelden beridir peşine düştüğüm hayallerim bazen kambur bazen çukur bazen yanık bir türkü gibi ansızın peyda olan ve sessizliğin sesi iken içimden sızan.

Manidar kimi gülüş.

Melun kimi bakış.

Muktedir olan Rabbim ve tek bilen O iken bilinmezin peşinde sürüklenen bir yaprak misali damarlarımda asil kanım ruhumda saklı asi rüzgârın esintisi ve yüreğim nasıl da taşkın aşkın yoldaşı. Yüzüm yok artık sevmeye.

Yüzüm yok artık sevmeyi dilemeye.

Bir yüzüm var benim ikincisi yok ve üçüncü seçenekte saklı firari yolculuğum.

Bilindik olan her şey yalan/mış meğer ve bilinmeze sirayet eden gönlüm aşkla pekişen iç sesim ve şah damarımdan yakın olana düşkünlüğüm.

Ben Allah rızası için baş koydum bu yola ve yoldan çıkmaya çeyrek kala cezalandırıldığım kadar da aklım başıma geldi ve aralıksız tövbe ettiğim asla değil yalan.

Siması tanıdık karanlığın içim daraldığında nükseden kalp ağrım.

Sinemde saklı binlerce kelebek en çok da sevdiğimde ve korktuğumda yola düşüp de kendimi takip ettiğim sözüm ona kendimden kaçıp sinecekken bir köşeye sindiremediğim bunca haksızlığı Allah'a havale ettiğim ve şiarım huzur ve aşk ve yüreğimde yangın ruhumda devasa yamalar aşkı küredim ve hitap ettiğim tüm evren aslında boca ettiğim yaş kadar asılı kaldığım ömürlük yasa yasa bildiğim.

Bir rengim yok benim binlercesine haizim.

Bir acım yok benim ölçemediğim kadar acının açölçeridir yüreğim ve ona eşlik eden kalemim.

Kalender meşrebim.

Meşrebi geniş olanlardansa haz etmediğim ve işte dar acılı bir günü b/ölüp saniyelere ve susmayan siren seslerinden Rabbime sığındığım.

Aşkın nazarında kilit noktam.

Aşkın hümayunu iken Mevla'm.

Çatlak sesi yalnızlığın ve üstüme düşen gölgelerin peşinen nazar ettiği.

Uykulu gözlerimden dökülenler.

Göz pınarımda boğulan acılarım.

Tanıdık bir sima bildiğim sevgiyi yere göğe sığdıramadığım bir o kadar severken gaipten gelen o coşku ile muteber bir tınıda sesini tayin ettiğim özlemin huzura dair bir arayış iken de bu sevginin amblemi hep mi

yalnızlık...

Gökteyim.

Yerdeyim.

Ve işte Araf'ta.

Açılan kapıların ansızın yüzüme kapandığı ve asık yüzümün gülmek adına evrenden izin aldığı ve mutluluğumun ataması yapılmamışken atıl bir yürekte saklı bunca gizi kovduğum kadar ruhumdan izbelerde açan solan bir çiçeğe hükmeden evren gibi tasamla taslakların içinde kaybolduğum.

Reşit olmayan bir hüznüm var benim.

Sözcükler frapan.

Yalnızlık asil ve asi.

Huzur uzağımda hüznün bucağımda.

Muteber olan günü geceye eklediğim gece oldu mu günü özlediğim aşk iken içimdeki kıpırtı şahikası rüzgârın ve aş bildiğim sevgiyi aşikâr boca ettiğim kadar hüznün nasıl da aşına yüreğime.

Bir menkıbe mi?

Yoksa yazılmamış bir roman mı?

Bir cetvel belki de boyumun ölçüsünü alıp pes ettiğim ve sindiğim.

Nakşiyım özlemin.

Nakkaşiyım aşkın.

Na'şiyım dünün nasıl da nazenin bir dünya bir ömür arzuladığım.

Misinada saklı sözcüklerim her biri miski amber kokan belki de dünde saklı o çocuk misket oynayan ve işte mısrarlardan diktığım hayatım ve hayat bildiğim duygularım bir o kadar mantığıma rest çektiğim ve aşkın kiblesinde rücu eden yüreğim yandıkça matemle yeşerdikçe gün ışığı ile ve esen rüzgârın iniltisinde saklı bu bitimsiz acı ile ellerimi semaya her açtığımda ruhuma dolan huzur.